ТРАВЕНЬ

1972

Київ

ЧЕРЕЗ

Рік видання 46-й

№ 9 (883)

Ціна номера 12 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЕНТУЗІАСТ

— У тебе що — сьогодні якесь велике свято, що ти вже зранку нализався?
— А я завжди йду на роботу, як на велике свято.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

perec-ua.
perec-ua.

— І ось у цей момент до нас прийшов новий директор!

Телеграфне Агентство Перця

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ЗВ'ЯЗОК

ЗАКАРПАТСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Порвав голосові зв'язки мешканець Іршави Іван Юрійович Грицакович, спробувавши додзвонитися телефоном до Приборжавського заводоуправління (того ж таки Іршавського району).

Поскаржитися районному вузлу зв'язку на погану роботу телефонної мережі т. Грицакович не наважився, оскільки сам він і є начальником того вузла.

КОРОТКЕ ЗАМИКАННЯ

ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Громадськість села Пархомівки Іллінецького району готується відзначити ювілейну дату: минає десять років із того дня, як було закінчено будівництво нової сільської бані.

З нагоди цієї дати керівники села вирішили зірвати з дверей бані замок, від якого ключ загублено ще десять років тому, і повісити новенький, щойно куплений.

ВИПРОБУВАННЯ НА РОЗРИВ

Розривається навпіл мешканець міста Ровно Леонід Андрійович Мазур. Цей болючий процес розпочався ще два роки тому, коли Леонід Андрійович обійняв посаду директора Дубнівського автогосподарства № 17011.

Від остаточного розриву т. Мазура рятує тільки залізне здоров'я державної «Волги», яка щодня долає 100 кілометрів, возячи його на роботу в Дубно і з роботи додому в Ровно.

МЕХАНІЗОВАНА ШПАКІВНЯ

Закінчився конкурс на кращу шпаківню, оголошений юними натуралістами смт Бучі Київської області. Перша премія дісталася дирекції Бучанського склотарного заводу, яка продемонструвала найбільшу кмітливість і винахідливість, віддавши під житло шпакам ще майже новий екскаватор «ЕТУ-0,75».

Відзначений експонат виставлено для всенародного огляду за мостом Бучанського цегельного заводу.

КУРСИ В'ЯЗАННЯ

БОГУСЛАВ Київської області. (Кор. ТАП). Тут, у магазині господарчих товарів, відкрилися курси в'язання. Продавці магазину Г. та М. Кравченки упродовж усього трудового дня демонструють своє неперевершене вміння нав'язувати людям лотерейні квитки і абсолютно непотрібні їм товари у «навантаження» до куплених речей.

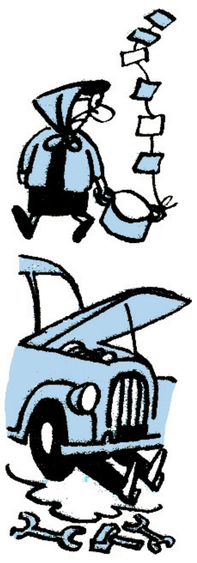

СУТТЄВА ПОПРАВКА

У селі Тростянець Ямпільського району на Вінниччині під девізом «Загартовуйсь, як сталь» відбувся вечір для шоферів колгоспу імені XXII з'їзду КПРС. Суттєву поправку у назву вечора вніс водій С. Чорній.

— Не всяка сталь,— сказав він,— витримує довготривале перебування у воді. Ми ж, не маючи для ремонту машин навіть найпростішого укриття, годинами вилежуємо на снігу, в болоті чи у воді. Отже, пропоную назвати цей вечір: «Загартовуйсь, як нержавіюча сталь».

Поправку прийнято одноголосно.

КОРОТКО КАЖУЧИ

— Скільки експресії! — захоплювався естет, слухаючи крик потопаючого.

Директора авторемзаводу розривали на запчастини.

У романі була сіль, але вона повністю розчинилася у воді.

Кінокадри виходили за рамки пристойності.

Навіть розповідаючи про сонце, лектор говорив туманно.

Купаючись у славі, підмочив свою репутацію.

Рука хабарника була його ахіллесовою п'ятою.

У ньому заговорило сумління, але вчасно згадало, що мовчання — золото.

Вхід у довір'я буває платним.

Горілка — хліб торгівлі.

Народжений плазувати впасти не може.

Найбільші труднощі викликають речі, які полегшують наше життя.

Іноді сімейне коло складається з гострих кутів.

І в чистому полі можна наламати дров.

Час — кращий лікар, але поганий косметолог.

Алкоголік — це людина, якій солодко, коли їй гірко.

Олег СЕЇН.

РЕПОРТАЖ із «дикого острова»

«...У нашому селі нема ні клубу, ні бібліотеки, ні магазину, ні медпункту. Живемо, як на дикому острові. Приїдь, Перче...»

Жителі села Новотернуватки Солонянського району Дніпропетровської області.

Приїхав. Вірніше, прийшов. Бо до Привільного їхав, а решту вісім кілометрів пішадралив. Разом з учнями, що поверталися зі школи, навантажені клунками з хлібом, сіллю, милом, цукром.

— Не важко? — питаю.

— Носити чи ходити? — забажав уточнення хлопчина. — Носити хоч і важко, зате вигідно. Купуєш татові цигарки — і собі цукерок прихопиш. Заблудитися серед поля не страшно: є хліб, до хліба. А ходити ми вже звикли. Щодня встаємо о п'ятій: на восьму до школи. Важче, коли грязюка. Треба руками чоботи за вуха тримати.

— І не можна нічого придумати?

— Можна. Он Грицько придумав: чоботи за вуха вірьовками до пояса поприв'язував. Аби весь час не згинатися.

— Я кажу, чи не можна придумати, щоб ви під'їжджали. Або щоб у гуртожитку вас розмістили?

— Грицько думав. Так, каже, можна було б санчата й возики поробити і, як на півночі, собак запрягти. Але ж нам на уроки треба. Нікому буде за собаками дивитися. А в гуртожитку для всіх місць нема... І посели нас сьогодні у гуртожитку, то завтра все село без хліба зостанеться. Магазину ж у селі нема...

Значить, Новотернуватка. Сімдесят дворів уздовж балки. Чепурні будиночки. Рясні садочки. Це, так би мовити, з архітектурного боку. З виробничого боку — село входить до другої бригади колгоспу імені Суворова. Є тут тваринницькі ферми. Гарні приміщення і гарні тварини. Є бригада механізаторів. Прекрасна техніка, а ще прекрасніші люди.

— Добрий вечір вам!

— Добрий і вам! Заходьте до хати.

Зайшов. У хаті голці впасти ніде. Один щось читає, всі слухають. Невже, думаю, баптисти?

— Ми ось медицину студіюємо. Хорошу книжку роздобули: «Слово як гіпнотичний і лікувальний фактор». Це якраз нам підходить. Бо в селі нема медпункту. В разі нещастя хоч самонавіюванням врятуємося...

— Коли б нам ще книжку, де про лікарські трави пишеться.

— А в бібліотеці хіба нема?

— Та в нас і бібліотеки катма. Як і клубу. Уже років десять. Пустує он приміщення колишньої школи. Зала велика. Кімнат чимало. Можна було б там і клуб, і бібліотеку, і магазин, і медпункт розмістити.

— І як же ви так без клубу, без літератури?

— Та література у нас є. Ось мій Івась приніс зі школи «Робінзона Крузо». Так ми її усім селом читаємо. Дечого вчимося у Робінзона. Дечого Робінзон і в нас міг би повчитися... А культурно-виховну роботу проводимо на місцях. Ось зараз почнемо просвіщатися.

«Просвіщалися» довго. Спочатку крутили пляшку і цілувалися. Потім гралися в патанаса і фанти. А після цього, як у кожній порядній культосвітній установі, танцювали. Я грав на гребінець, а господар барабанив ложкою об каструлю. Весело було. Порозходилися за північ.

Я залишився ночувати тут же. Таке враження на мене справила тепла зустріч новотернуватців, що до ранку не міг заснути. Думав. Спочатку думав, чим люди з села Привільного, тобто з центральної садиби колгоспу імені Суворова, кращі від людей з бригадного села Новотернуватки? У Привільному Палац культури, магазини, лікарня, перукарня, усякі майстерні. Словом, усе, що людині необхідно. Навіть автобус ходить. А в Новотернуватці нічого нема. І туди, як жартують новотернуватці, «только вертолетом можно долететь».

Назвати голову колгоспу М. Д. Жмихова безгосподарником? Гріх. Понадмільйонні річні прибутки має колгосп. Назвати хорошим господарем? Язик не повернеться. Де ж то бачено, щоб у хорошого господаря спереду було прилизано, а ззаду розхристано. Це ж тільки безсердечна мачуха поділяє своє сімейство на синів і пасинків.

Тоді я подумав, а чому ж мовчать голова Привільненської сільради П. А. Летюк, голова сільського споживчого товариства І. О. Афендиков, директор школи М. Л. Куркумей? Чому не втручаються головний лікар району А. Д. Водоп'ян, завідуючий культвідділом Я. Ф. Федосов, голова райспоживспілки В. Г. Слісаренко, директор побуткомбінату Д. Я. Денинштейн? Ні, тут щось не те. Не може бути, щоб із їх пам'яті ціле село вилетіло. Не інакше, думаю, як вирішили музей із цього села зробити. Воно ж тепер люди розумні стали. Старовину бережуть. Турбуються про історію свого краю. Вчать підростаюче покоління на цій історії. Ото й вирішили Новотернуватку законсервувати.

З отакими думами вранці з'явився я у кабінеті голови колгоспу М. Д. Жмихова.

— Який там музей! — махнув рукою голова.— Село неперспективне.

А потім розповів, що приїхав якийсь учений-ясновидець і підрахував, що в таких умовах новотернуватці навіть десяти років не витримають... Повтікають із села. Потягнуться до цивілізації. Тож навіщо сіль і мило туди завозити, перешкоджати процесові централізації і прогресу?!

Тоді я вирішив дізнатися, як на цей «прогрес» дивиться голова Солонянського райвиконкому Г. П. Момот.

Георгій Порфирович довго доводив теж, що Новотернуватка — село неперспективне. Мовляв, там усього-навсього якихось тридцять дворів. Коли ж нам удалось таки уточнити, що у Новотернуватці сімдесят дворів, Георгій Порфирович вибачився і сказав, що переплутав Новотернуватку з Оленівкою. То Оленівка неперспективна. А Новотернуватка перспективна...

Я не здивувався. Район великий. Сіл багато. Переплутати не важко...

Не беруся сперечатися із тим ученим-ясновидцем та його однодумцями — не буду нікого переконувати, перспективне чи ні село Новотернуватка. Але переконаний і переконуватиму кожного, що люди і в Оленівці, і в Новотернуватці — перспективні. Неперспективне в наш час тільки отаке байдуже ставлення до цих людей, до потреб цілого трудового колективу.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

Мал. Й. КОГАНА

— Повірте мені, це найкращий засіб од веснянок.

Письменник
Вадим СОБКО

Перець сердечно вітає його з першим 60-річчям

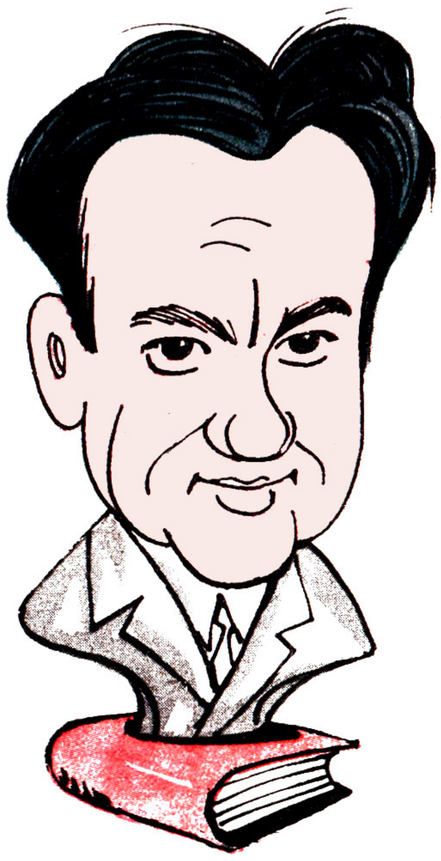

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯНЦА.

Вечір поезії

Раз у гуртожиток на вечір
Поета-лірика (до речі,
У розквіті таланту й сили)
Читати вірші запросили...

Поет облишив справи всі,
— Таксі!.. Таксі!..
Нема таксі...
Біда! Домовлено ж на сьому!
Ой, спізниться, видать по всьому...

І лірик підтюпцем побіг,
А там — попутною підскочив.
Устиг-таки, хоч збився із ніг.
Та тільки став він на поріг,
Як комендант, одвівши очі,
Зітхнув: — Пробачте вже, будь ласка,—
Сказати б, вийшла неув'язка:
Стоїть в нас лірика у планах,
Але — незручний випав час,
Бо хлопці всі — біля екрана:
Футбольна ж гра іде якраз!
Не до поезії, пробачте,
Коли передають футбол...
Ой, побіжу, бо там, неначе,
Забили гол... Ій-богу — го-ол!!!

Поет був трохи несучасний —
Він у футболі не кохався —
Прокляв годину ту злощасну
І геть до виходу подався.
Надворі витяг сигарету...
Аж гульк — дівчатко поруч стало,
У вічі глянуло поету
І тихо-тихо запитало:
— Здається, ви... Семен Могила?
Я вашу збірочку купила,
І так люблю... Якби ви знали...
А... що нове ви написали?..

...Вже небокрай світлів на сході,
В саду ж поетів голос чувся...
Футбол не став на перешкоді —
Все ж вечір лірики відбувся.

Інна ХРИСТЕНКО.

СВИНСЬКА

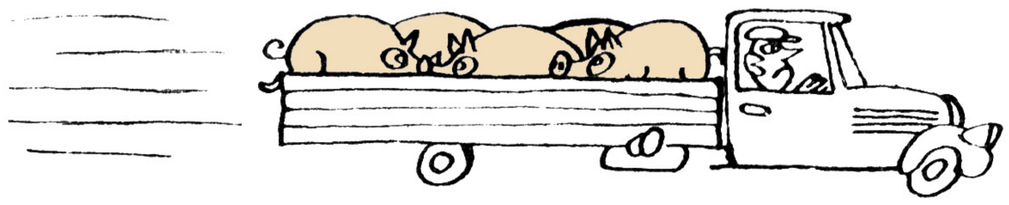

ОДІССЕЯ

Треба сказати, що свиня перестає бути уособленням неохайності. Безнадійно застаріло твердження, що вона не може обійтися без калюжі. На Кіровоградщині вам покажуть тисячі, та що там тисячі — десятки тисяч свиней, які за своє життя жодної калюжі не бачили. А якщо й бачили, то хіба проїздом — дорогою на м'ясокомбінат.

І нічого. Навпаки, чистота їм лише на користь.

Оті підсвинки, яких відгодовують на свинофабриці колгоспу імені Леніна Долинського району, навіть і слова такого не чули — калюжа. Тепер здебільшого вони чують такі вирази, як «транспортер», «пульт управління», «конвейєр», «кормоцех» та інші подібні мудрації. Та й свинарів нині по-науковому величають — операторами. Бо вони, в основному, кнопки натискають. Одну натисне — корми по транспортеру ідуть, іншу — гній та сміття зі свинарника механічно видаляються.

Комплексна механізація породила проблему відпочинку. Оператори не мають змоги в обідню перерву й «козла» забити. Доміно вже пилом припало. Судіть самі: на фабриці одинадцять тисяч поросят, а людей тут працює двоє-троє. Навіть для однієї партії в доміно кворуму немає, не кажучи вже про гру за олімпійською системою: переможений — вибуває.

Єдина надія на майбутнє. На кінець п'ятирічки в колгоспі відгодовуватимуть тридцять тисяч поросят. Отоді, може, укомплектують бодай хоч кілька команд.

Подібні порядки запровадили не лише в Долинському, а й у Новомиргородському, Новоархангельському, Добровеличківському та інших районах. Дійшло вже до того, що свинарники підлогами з електропідігрівом обладнувати почали. Щоб, значить, кожна свиня навіть у зимову пору в теплі ніжилася.

Є й інші зміни.

Раніше, бувало, народиться свиня у напівхолодному хліві, все життя в ньому проживе, недалеко й сконає під ножем — на оберемку свіжої соломи. Тепер не те. Тепер, бува, перш ніж розпрощатися з білим світом, тварини чимало подорожують. Тільки в січні, приміром, новоархангельські свині побували в Умані, Вознесенську, Звенигородці, Кіровограді і навіть в Одесі. Не менше поїздили й сусідні, добровеличківські. Організувало ці подорожі Міністерство м'ясної і молочної промисловості республіки. Воно видало наряди на відвантаження свиней м'ясокомбінатам названих міст. Майже всі тварини, здійснивши далеку мандрівку, благополучно повернулися додому. Лише слабкодухі по дорозі врізали дуба. Від переляку: повірили, що ті наряди — закон для керівників м'ясокомбінатів. І — даремно! Навіть одесити, які славляться винятковою гостинністю, обійшлися з тваринами та супроводжуючими не по-одеському:

— Їдьте туди, звідкіля приїхали,— коротко порадили вони.

На криворізькому м'ясокомбінаті кіровоградцям нараяли повертати назад голоблі, на жовтоводському — не мозолити очей. Формулювання різні, але суть відповідей одна.

Саме ця суть і примушує голів спецгоспів поринути в глибокі роздуми. З одного боку, їх націлюють на виробництво надпланової продукції (за неї держава і платить більше, ніж за планову). А з іншого, дехто з господарників відмахується од неї, як чорт від ладану.

Прагнучи хоч якось владнати діло, голова і зоотехнік розподіляють між собою обов'язки: перший залишається на місці і мобілізовує колектив на виробництво надпланового м'яса, а другий гасає по всіх усюдах і шукає, кому б це м'ясо сплавити.

Якби головний зоотехнік колгоспу імені Карла Маркса Устинівського району В. Д. Тимків їхав по прямій лінії, він, напевно, об'їхав би по екватору земну кулю, установив би який-небудь рекорд — швидкості або ж дальності — і, можливо, навіть прославився б цим на всю республіку і далі. Але товариш Тимків мотається з Кіровоградської області до Дніпропетровської, звідтіля — до Херсонської, з Херсонської — в Черкаську, з Черкаської — знову в Дніпропетровську. Після кожної поїздки зоотехнік купує нові штани, бо вони швидко протираються на колінах: частенько доводиться саме у такий спосіб благати, щоб прийняли десяток-другий тварин.

Колгосп «Червона комуна» на такого пробивного зоотехніка не розжився (вони ниньки на вагу золота). Тому голові П. Я. Мазурку не залишається нічого іншого, як час від часу викликати до себе на серйозну розмову ту чи іншу колгоспницю.

— Розказуйте, що накоїли,— починає він.

— Хіба ж ми знали, що так вийде,— виправдується та.— Наче й не дуже старанно готували корми і годували не дуже сито, а свині як на дріжджах ростуть. За декаду знову надпланові прирости живої ваги одержали.

— Та ви мене з торбою по світу пустите,— мало не плаче голова.— Не чули хіба: колгосп імені Шевченка Бобринецького району перетримав скотину і 80 тисяч карбованців утратив. Щоб це мені востаннє було...

Товариш Мазурок випроваджує жінок, а сам знову задумується над тим, де йому надпробивного штовхача знайти. Потреба у ньому дуже гостра. В лютому Міністерство м'ясної і молочної промисловості дало наряди лише на 12 тисяч тонн м'яса. А колгоспам області треба було здати принаймні у півтора раза більше, щоб не посадити тварин на голодний пайок. Спробуй у такій обстановці за ворота м'ясокомбінату пробитися.

Таких пробивачів бракує не лише колгоспові «Червона комуна». От і подорожують свині. Тріщать бухгалтерські арифмометри, підраховуючи збитки. Зоотехніки, ладнаючись у дорогу, приміряють нові штани. Із чортової шкіри.

В. БОНДАРЕНКО.

Кіровоградська область.

Іронізми. Афоризми. Парадокси.

Базіка — людина, що навчилася говорити, але ще не навчилася думати.

Геній — людина, яка все життя працює так, ніби у неї за плечима стоїть смерть.

Гуска — свійська птиця, яка й досі шипить про те, що її пір'я сприяло прогресу.

Євангеліє — перша книга з серії «Життя видатних людей».

Заздрісник — людина, згодна вчинити будь-яку підлість, аби мати можливість щиро вам поспівчувати.

Комедія — фільм, на якому глядачі так судорожно позіхають, ніби вчаться беззвучно сміятися.

Лице — мольберт косметолога.

Окуляри — дзеркало начитаності.

Плітка — роман у мініатюрі.

Сила волі — те, що заважає нам жити так, як хочеться.

Тамада — людина, яка навіть склянку води не може випити без того, щоб не виголосити тоста.

Л. НЕФЕДЬЄВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У продовольчому магазині села Озеряни Варвинського району на Чернігівщині працювала весела трійця: Гайдай Г. І., Місюра Л. В. і Мащенко М. П. Працювали — зловживали, а коли на когось із них покупці скаржились, утрьох і відсіч давали.

Нічого не могли споживачі з цим тріо поробити і тому написали листа Перцю.

Народні контролери листа ретельно перевірили й встановили, що Гайдай, Місюра та Мащенко грубо порушували правила торгівлі, за що їх усіх трьох з роботи й повиганяли.

Хай тепер веселяться досхочу!

Жаніс ЕЗІТІС

ГУМОРЕСКА

ЩО У КОГО В ГОЛОВІ

Недавно я став помічати, що людські голови нагадують магазин уцінених товарів. Чого там тільки нема!

Їду в трамваї.

— О, люба, — пригоже дівчисько розповідає іншій. — День і ніч один тільки він у мене в голові!

Прийшов на роботу.

— У мене вже третій місяць у голові нове пальто! — говорить колега. — Зелене, з хутряним коміром...

Потім дізнаюсь, що у бухгалтера в голові чоботи, у касирки — відпустка, а в табельниці, як найінтелігентнішої жінки в нашій установі, — різноманітні гастрольні концерти.

На одній із виробничих літучок я попросив слово.

— У нашій установі діються дивні справи! Неймовірні справи!

Слухачі насторожились. Очевидно, чекають сенсаційних повідомлень.

— Чи знаєте ви, — питаю, — що у нашого шановного бухгалтера в голові тільки чоботи? Що, крім них, він більше ні про що не може думати? Чоботи закрили йому весь світ. Хіба може людина з чобітьми в голові працювати бухгалтером?..

Бачу, бухгалтер почервонів. Але мовчить, не протестує. Соромно, мабуть.

— А в касирки? — продовжую я. — Гадаєте, вона турбується про вашу заробітну плату? Ні, товариші! Хто так думає, глибоко помиляється. Хвилі Чорного моря заповнили її голову. Іншими словами — солона морська водичка!

Касирка розгублено кліпає очима. А що їй залишається робити?

— А он там сидить наша табельниця! — показую рукою. — В робочий час у неї в голові фуги Баха...

Табельниця підскакує й уже розкриває рота, намагаючись щось сказати, але сусід садовить її на місце. І правильно робить!

— Тепер ви розумієте, що діється в нашій установі, — підсумовую. — Мені здається, настав час очистити мозок кожного службовця від непотрібних предметів!

В кімнаті настала могильна тиша. Такого ніхто не чекав.

— Я скінчив, — кажу. — Коли є запитання, будь ласка!

— У мене є запитання! — все ж не витримала табельниця. — Скажіть, а що у вас у самого в голові?

Зрозуміло, запитання провокаційне, і всі, затамувавши подих, чекають відповіді. Очевидно, сподіваються, що й у моїй голові щось буде. Марна надія!

— В робочий час, — гордо відповідаю я, — у моїй голові немає нічого!

З латиської переклав
Кость ОВЕРЧЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

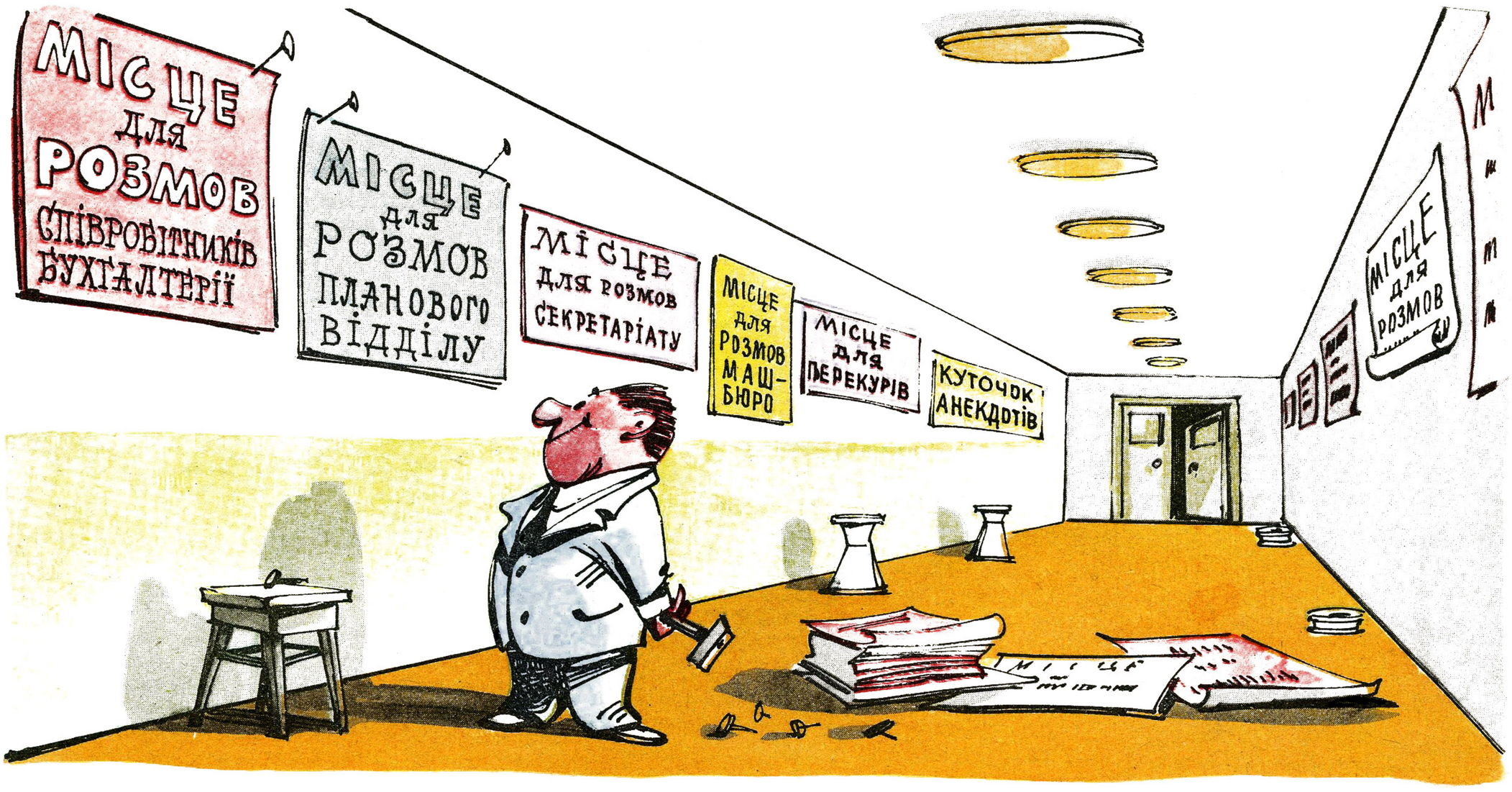

Порядок — основа трудової дисципліни.

За рибу — гроші!

Недавно розповіли мені про один випадок. Якийсь самодіяльний винахідник дійшов думки, що коли в сінне борошно додати отрутохімікатів, то корова даватиме більше молока. Позаяк ідея була аж надто оригінальною, то кмітливий самородок про всяк випадок вирішив провести експеримент не на своїй, а на сусідській корові. Але та чомусь ідеї не зрозуміла — і наклала головою. Справа дійшла до суду. Не тому, що винахідник заперечував свою провину. Він її визнавав. Тільки порушив питання: чи не можна, мовляв, у даному разі відшкодувати не повну вартість корови, а відбутися, скажімо, штрафом, бо ж він, винахідник, не мав злого наміру. Ні, сказали йому, не можна. Треба сплачувати повністю. Так споконвіку ведеться між сусідами. Одне слово, все скінчилося, як має бути.

А ото на Буковині дізнався я про ще одну подібну історію. Теж між сусідами діло було.

Почалося з того, що Заставнівська райспоживспілка вирішила зарибнити два ставки. Менший — для рибалок-аматорів, більший — для промислової риболовлі. Значить, закупили й запустили тридцять дві тисячі мальків коропа.

Але в райспоживспілки є сусіди — харчокомбінат та спиртозавод. І вони спускають промислові води в струмок, що тече прямісінько у ставки. Отож керівники райспоживспілки листовно попередили сусідів про зарибнення і попросили не скидати в струмок брудної води.

Директор харчокомбінату М. В. Квітко і технорук О. Ш. Меклер акуратно згорнули листа вдвоє, заховали його подалі в шухляду й тут же почали скидати стічні води в струмок. Директор спиртозаводу М. В. Косий і М. І. Вальчук, який правив тоді за головного інженера, згорнули листа вчетверо, поклали його в сейф і теж почали скидати в струмок брудну воду, а до того ще й барду.

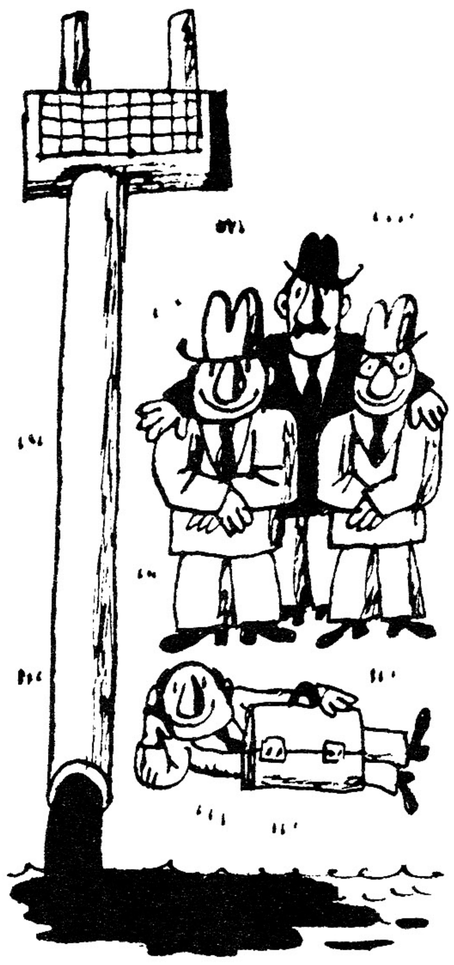

Оскільки ті відходи з бардою вкупі дуже активно вбирають кисень, що міститься у воді, то для риби його вже не залишилося. Терміново викликана з Чернівців авторитетна комісія виявила, що всі коропи вже наказали довго жити.

Відповідні органи провели розслідування, встановили винних і надіслали справу до народного суду Заставнівського району. Судді тов. Максим'юку чомусь здалося, що справу варто повернути на дослідування. Однак обласний суд цілком логічно дійшов висновку, що й так усе ясно. Отож справу передали на новий розгляд. Тільки вже не в Заставнівський район, а в сусідній — Кіцманський. Суд установив, що всі четверо названих керівників скоїли злочин, передбачений статтею 228 Кримінального кодексу УРСР, і засудив трьох із них до шести місяців виправних робіт з вирахуванням від заробітку двадцяти процентів у прибуток державі, а Вальчука — до п'ятдесяти карбованців штрафу.

Це, так би мовити, кара за злочинні дії. Але ж, крім того, винні мають по-добросусідському відшкодувати райспоживспілці заподіяні збитки. Суд на це зважив. Причому, врахував навіть не фактичну вартість уже досить величеньких коропів, а лише реальні затрати пайовиків. Вийшло 5381 карбованець 90 копійок. Саме цю суму, за рішенням суду, Косий із Вальчуком і Квітко з Меклером повинні солідарно (тобто порівну) сплатити райспоживспілці. Але натомість вони солідарно почали упиратися. Може, їх засмутили оті причеплені збоку дев'яносто копійок, а може — хтозна! — і п'ять тисяч. Але так чи інакше, звернулися вони в обласний суд.

Колегія обласного суду залишила вирок у силі. В його основній частині. А щодо відшкодування збитків винесла ухвалу: щоб, значить, ще раз народний суд розібрався й точно визначив, яку саме шкоду заподіяло кожне підприємство зокрема, а відтак — яку конкретно суму має сплатити кожний засуджений.

А як воно, питається, визначити? Це якби коропи були ще живими, то їх, кожного зокрема, можна було б запитати: «Від чого ти, коропчику, збираєшся загинути — від барди спиртозаводу, чи від стічних вод харчокомбінату, чи від їхньої спільної суміші?»

Однак нарсуд Заставнівського району під головуванням уже знайомого нам тов. Максим'юка блискуче вийшов із становища — виніс рішення, яке своєю мудрістю може змагатися хіба з судовою практикою стародавнього царя-юриста, вироки якого дійшли до нас під назвою соломонових рішень. Суд, із одного боку, визнав: усі четверо спільно винні на п'ять тисяч карбованців із гаком. А з другого боку — стягнув із кожного тільки по одній місячній зарплаті. В сумі це складає лише той «гак». А хто ж, цікаво, має відшкодувати пайовикам п'ять тисяч?

Перед мудрістю випадає схилятися. Я так і зробив. Але, схилившись, замислився. Чому тому невдасі-експериментатору довелося сплатити за корову повністю, а не відшкодувати лише вартість рогів та ратиць?

Тому, мабуть, що так підказує здоровий глузд і закон.

То чому ж у даному разі обминули ці дві дуже потрібні в судовій практиці речі?

Керівники спиртозаводу та харчокомбінату можуть закинути авторові: ми ж пояснювали, виправдовувалися, а ви, мовляв, своєї — знов за рибу гроші...

Саме так. За рибу — гроші!

Бо інакше, повірте, не тільки риба, а й люди нас не зрозуміють.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Чернівецька область.

Мал. А. СВИНЦОВА.

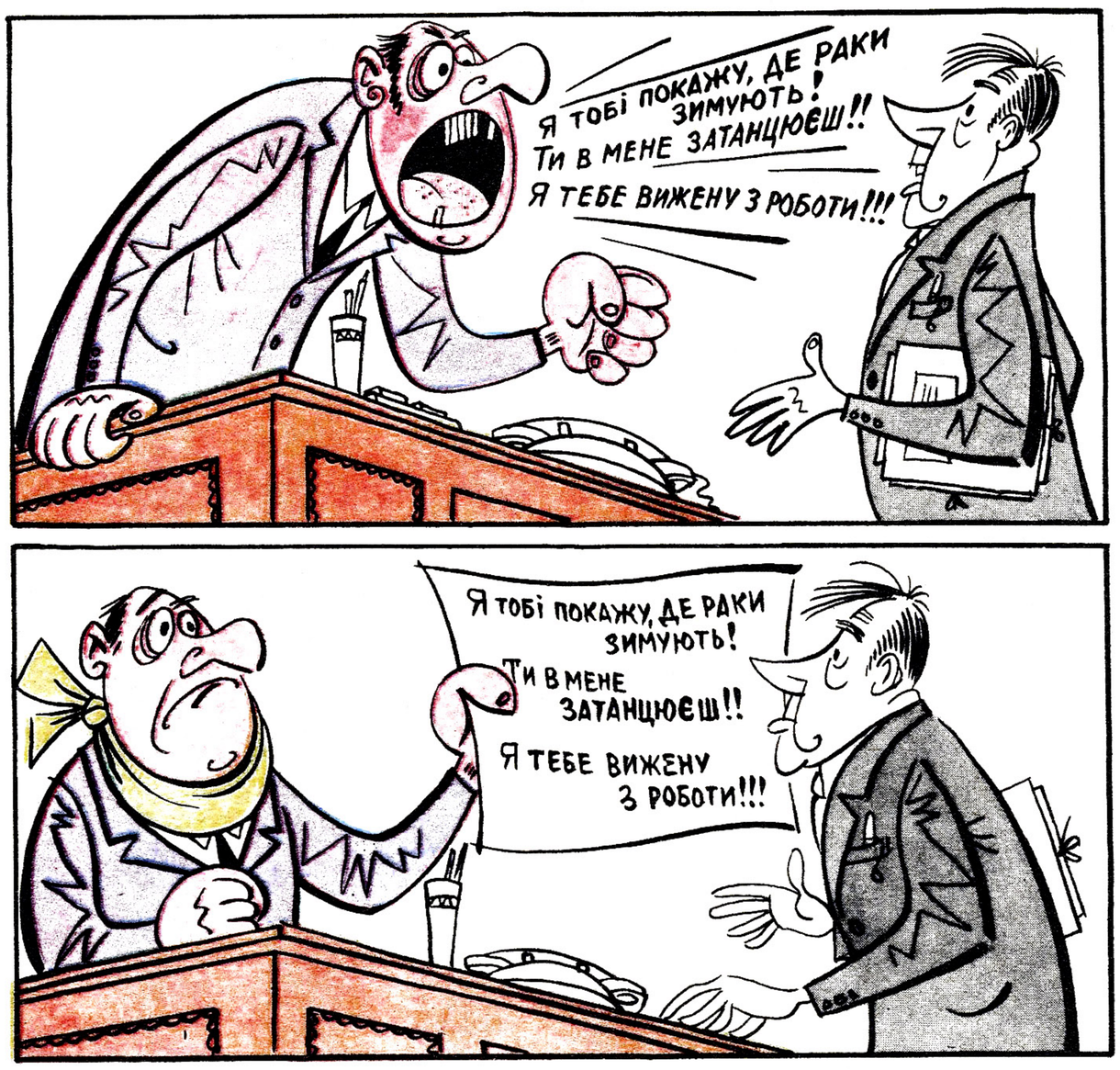

Вірний собі.

Чудеса в решеті

ВРЯТОВАНА ГІДНІСТЬ

Трапляються моменти, коли за яку-небудь дрібничку людина готова пожертвувати чим завгодно. Приміром, у літню спеку серед розжареного асфальту навіть найзавзятіший автолюбитель без вагань подарує вам свою чергу на «Москвича» за склянку газованої води, яку так важко знайти в липні у деяких містах.

Щось подібне сталося зі мною у районному центрі Христинівці. За день я владнав усі свої командировочні справи і з почуттям виконаного обов'язку повертався до готелю. Дорогою зайшов у гастроном і купив на вечерю ковбаси, плавленого сиру, а також хліба. Гарного такого хліба, свіженького, пахучого і навіть ще гарячого.

І саме в ту мить, коли я з чарівною посмішкою на вустах подавав симпатичній продавщиці гроші і вже зовсім було зібрався спитати в неї мужнім баритоном (дружина чомусь переконана, що в мене досить противний фальцет), чи не погодиться вона — продавщиця, зрозуміло, а не дружина, — провести вечір у товаристві нежонатого інтелігента,— саме в цю мить на мені щось тріснуло, а потім поповзло. Вниз.

Чоловічий туалет не такий складний, як жіночий. У ньому є лише одна резинка, і тільки ця єдина резинка може тріснути. Ось чому я негайно зрозумів усе. А зрозумівши, мовчки вибіг із гастронома й чимдуж помчав до готелю, проклинаючи капосну резинку останніми словами.

Терміново потрібна була голка з ниткою або ж англійська шпилька. У своїй валізці я не знайшов ні того, ні іншого. Не допомогла й чергова по готелю. Я був у розпачі. Я ладен був віддати за звичайну голку все, що мав, навіть годинник з автоматичним календарем. Бо ж, погодьтеся, що це за чоловік, якщо він ходить, крадькома підсмикуючи через кишеню отой єдиний предмет туалету, який має триматися за допомогою резинки!

У стані, близькому до повної прострації, я заходився вечеряти. Тільки-но почав різати хліб, як під ножем щось заскреготіло. Я розламав хлібину і — хто сміє твердити, що чудес не буває! — раптом побачив у ній... новеньку, блискучу, тонесеньку голку разом із білою ниткою — причому нитка виявилася саме такої довжини, яка й була потрібна.

З радісним зойком я вхопив голку і за десять хвилин ліквідував аварію.

Тільки людина, котра сама коли-небудь потрапляла в таке пікантне становище, може зрозуміти весь той ураган почуттів, який я обрушив наступного ранку на директора місцевого хлібокомбінату Ю. Л. Мельника. Цілу годину я не випускав його із своїх обіймів.

— За що ви так дякуєте? — розгублено запитав він.

— За врятовану гідність,— відповів я і схлипнув.

В. ЧЕПІГА.

Черкаська область.

Дали перцю!

Головний бухгалтер Новосанжарської турбази Коба І. П. страшенно любив роз'їжджати службовим автобусом. Особливо напідпитку. Остання його мандрівка скінчилася тим, що автобус ущент зруйнував щойно залитий бітумом відтинок дороги, а заодно й робітників-шляховиків розігнав.

Про відчайдушну вдачу Коби розповідалося у замітці, вміщеній у розділі «В один голос» («Перець» № 1 за 1972 рік).

Секретар Новосанжарського райкому КП України тов. А. Тимошенко повідомив редакцію, що за хуліганство Коба відсидів 10 діб, а після цього втратив можливість зловживати службовим становищем: його оперативно прогнали з роботи. Хай тепер гуляє пішки!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Я ж тебе, милая, аж до хатиноньки сам на руках однесу...

●

МАРШРУТНЕ ТАКСІ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

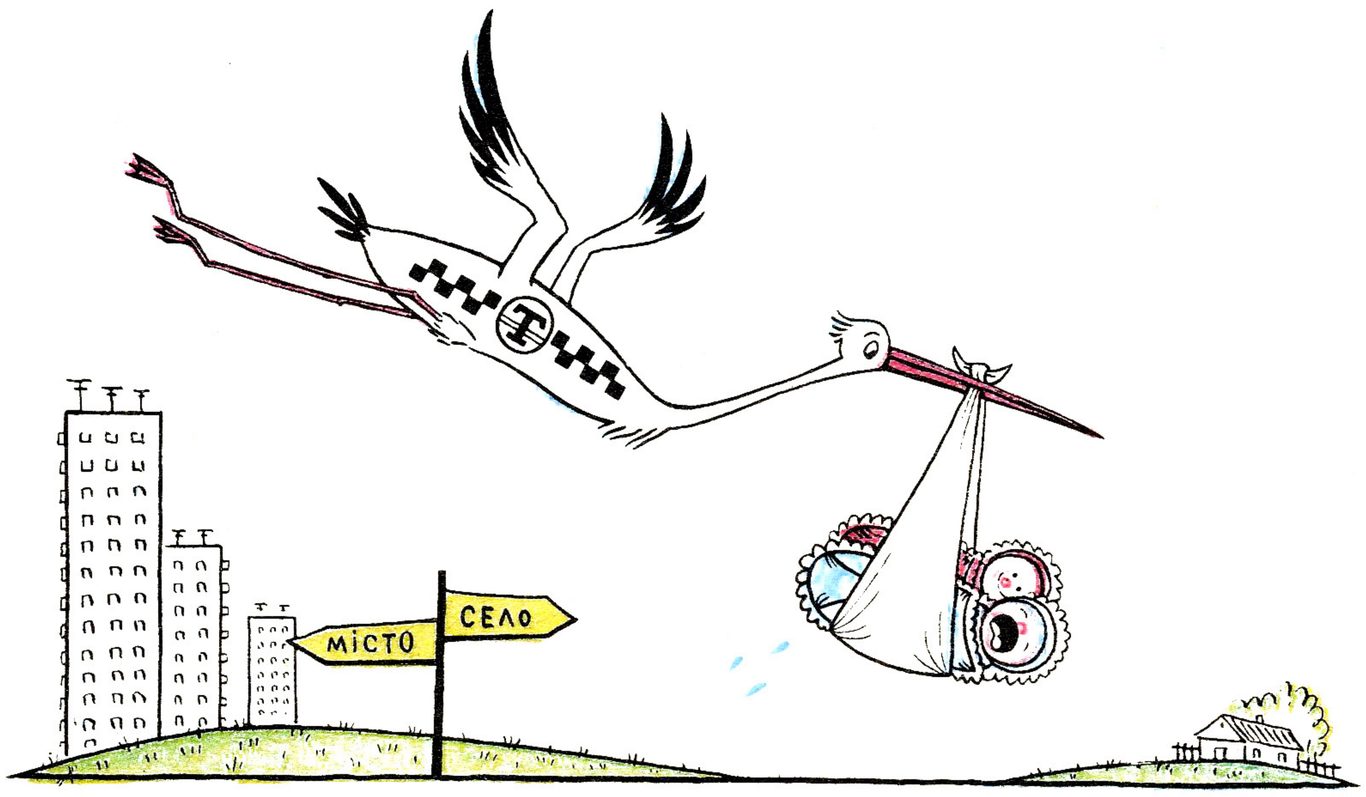

Від матусі до бабусі.

Не казка з продовженням

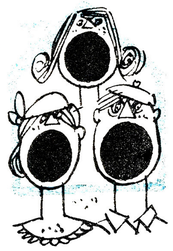

Є речі, про які не те що розповідати, про які слухати соромно і гидко.

Але доводиться.

Все починається, як у казці, де діють домовик, нечиста сила, зла мачуха й такі інші малоприємні персонажі.

Не будемо інтригувати читача і скажемо одразу, що функції зазначених вище персонажів поділили між собою рідна донька, рідний зять і рідна онука. І ще: рідна мама, рідний батько, рідна сестра. Але їх не шестеро. Їх таки троє. Просто, в першому варіанті вони діють проти матері і бабусі, а в другому — проти доньки і сестри.

А тепер по порядку і, де можна, телеграфічно.

Київ, Червоноткацька, 24 «а», кв. 41, сім'я Безручка Пилипа Ілліча. Дружина Марія Петрівна, донька — двадцятирічна Світлана.

Вони тероризують, перетворюючи життя на пекло, а день на чорну ніч, матір Марії Петрівни, сімдесятип'ятирічну Докію Осипівну та доньку (сестру Світлани) Наталю.

Наталя росла і виховувалась у Докії Осипівни. Тоді старенька мала свій дім на станції Купавна Московської області. Марія Петрівна поїхала до матері, дім її продала, пообіцяла прописати матір у Києві, але прописувати не поспішала.

Три довгих роки відфутболювала матір, куди могла. Нарешті втрутилися представники влади, і матір довелось прописати. Доня змушена була це зробити. Вдумайтесь у це слово — змушена!

Маленька деталь: гроші, виручені за проданий будинок, у якому жила мати, доня змушена була привласнити. Це вона зробила без спонукання з боку представників влади.

У Наталі людське серце. Вона почала заступатися за бабусю і поділила з нею все, що випало на долю старенької.

Кажуть, поділене горе — тільки півгоря. Не завжди так. Коли за виробництво горя, лиха й біди на душу сім'ї береться така людина, як Марія Петрівна, горе не половиниться, а подвоюється і потроюється.

Зять — глава сім'ї, Безручко Пилип Ілліч (працює він комірником цеху напівфабрикатів Дарницького м'ясокомбінату) не сидить у таких випадках, склавши руки. Чухає їх, склавши в кулаки, об старечі тещині боки.

Сварки, бійки не вщухають.

Коли Наталя вчилася в інституті, ніхто з рідних їй не допомагав, тепер, коли вона закінчила інститут і заробляє на себе й на стару бабусю, рідні стали не від того, щоб вчинити з її заробітком так, як вони вчинили з грішми, виученими за бабусин дім. Мала колись бабуся дім. Тепер у квартирі № 41 вона не має права помитися у ванній, не має права вийти на кухню.

Коли Марія Петрівна підкидає в домашнє пекло дрівець, Світлана роздуває вогонь, а Пилип Ілліч діловито засукує рукави, молодій Наталі часом удається втекти й переночувати у сусідів. А де взяти такої спритності у сімдесят п'ять років? Стара в таких випадках «викликає вогонь на себе», і всі стусани дістаються їй.

Кажуть: ніхто не відає, як хто обідає. Неправда!

Сусіди відають і пробували розбудити елементарні людські почуття у Марії Петрівни. Не вийшло. Працівник редакції робив спробу поговорити з нею по-людському. Але вийшло, як у тій приказці, що «з семи сіл напали на мене по сім баб, то ледве ж одгавкалась».

Кожна найстрашніша казка має щасливий кінець. З'являється добра чарівниця, і все стає на свої ноги. В житті, звичайно, на добру чарівницю нічого розраховувати. На совість вищепоіменованих малоприємних персонажів — теж. Бо в них, як у нас кажуть, де була совість, — виріс хвіст. Значить, треба, як знову ж таки у нас мовиться, за хвіст — та й на сонечко.

Г. ЛОЗУН.

ВИПАДОК У ЦИРКУ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

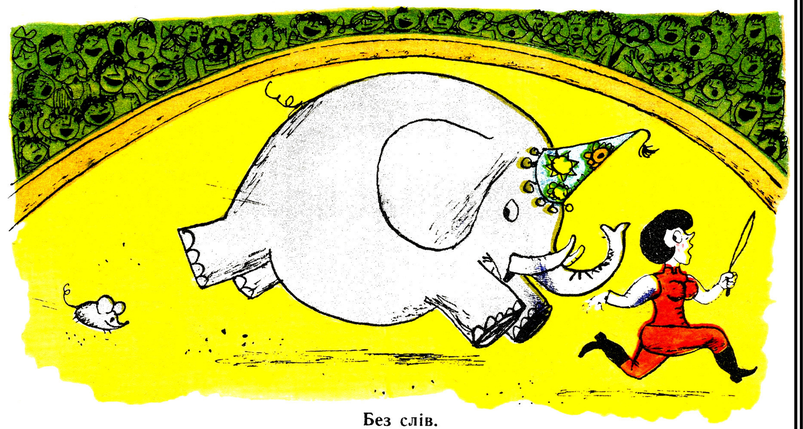

Без слів.

ХВАЛИЛАСЬ КВОЧКА

— Пробився таки у світ Петрусь, мій син. —
Проліз на вигін в дірку попід тин.

МЕТР

Про всіх він думку власну має —
До себе кожного рівняє.

РОБОТЯГА

Муращі бідкався Слимак:
— За день набігався я так!

РОДИННА ГОРДІСТЬ

Осля хвалилося лошатам:
— Ні в кого з вас нема такого тата.
Он чуєте, реве щось за селом?
То ж тато мій — Осел-Ослом!
А мамою як не гордиться?
Вона — з усіх ослиць — Ослиця!

Степан ГУСАК.

с. Прибужани.

ПОЖАЛІВ

— Мені вас, тату, так шкода буває,
Як на роботу ви йдете:
Від байдиків, мабуть, і вам перепадає,
Яких ви, кажуть, там б'єте?

ЗДОГАДАВСЯ

Всім хвалились Івасик
і радів без краю:
— Гумового човна я нарешті маю!
Чув від баби Лізи вість таку хорошу:
Бачила, як батько
десь сідав в калошу.
Не в калошу, в човен —
дивна баба Ліза!
Звісно, що в калошу
батько мій не влізе.

Андрій КОСТЮЧЕНКО.

м. Київ.

СПОГАДИ

Забутий камінь на обніжку мріє,
І заздрість їсть старого задираку:
— Були часи — за пазухою гріли,
А зараз хоч би кинули в собаку.

ГРИЗОТА

З недавніх пір він став такий нещасний,
Розгадки снів у кожного питається:
Насмілились уві сні критикувать начальство...
Ану ж як раптом візьме та й дізнається?

ПІДПИС

Скрізь величали й примічали
Його разом із авторучкою.
Він був всесильний при печатці,
Без неї ж — просто закарлючкою.

Михайло КЛИМЧУК.

м. Івано-Франківськ.

НЕ ТОЙ КРИК

За звичку
нишком з ферми
колгоспну птицю брати
перед судом Кіндрату
прийшлось відповідати.
Чи ж не тому, як вип'є,
кричить на весь пташник:
— Я — відповідальний працівник!

ХВИЛЮЮЧА ПІСНЯ

Канарка Лиса запитала:
— Яка вас пісня схвилювала
Із тих, що чули на віку?
Лис аж зітхнув: — «Кукуріку».

Петро ГРИШКО.

с. Заводи
Конотопського району
Сумської області.

perec-ua.

ЩО ПРАВДА — ТО ПРАВДА

Раз вечірньої пори,
Як на землю спала тиша,
Виглядаючи з нори,
На Кота пищала Миша:

— Чом нема на вас чуми,
Захребетники пихаті!?
Звісно всім: якби не ми —
Не тримали б вас у хаті.

КУЛЬТУРНА ОБІЗВАЛАСЬ

Свиня, уздрівши якось Бегемота,
Що, ніжачись, лежав серед болота,
Захрюкала: — Тобі не остогидло
Валятись в бруді?! Некультурне
бидло!

СЕБЕ НЕ БАЧИТЬ

— Плазує як незграбно
цей невдаха!
Над Слимаком глумилась
Черепаха.

І. КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг.

МУЗИ ТА ПЕГАСИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

— Вирішив попрацювати для телебачення.

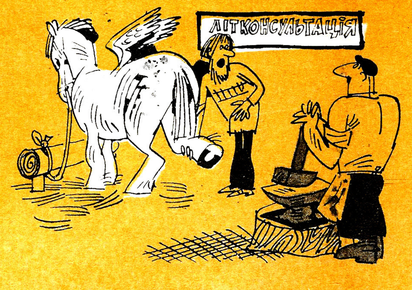

— Кульгає, все збивається на ямб.

— А твій чому травичку пощипує?
— А я не член літфонду...

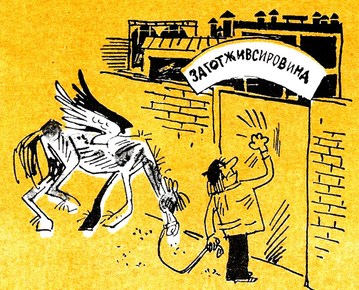

Був кінь, та з'їздився.

Муза іменитого автора.

Перченя

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ТАЄМНИЦЯ

— Як ім'я твоє?
— Грицько.
— Чий ти будеш?
— Я бабусин...
— Що тут робиш?
— Пасу гуси.
— А чиї ж ці гуси, Грицю?
— Не скажу, — це таємниця.
— Де ж ночують гуси ці?
— Та в бабусинім хлівці...

Аркадій МУЗИЧУК.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

На морозі стоять голі,
Потепліє — вдягнуть льолі.
(Дерева)

Непосіяне зійшло,
Людям радість принесло.
(Сонце)

Не служили в моряках,
А — в моряцьких тільниках.
(Зебри)

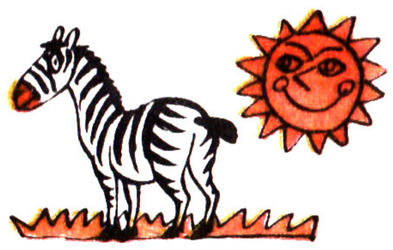

Михайло ХИЖКО.

ТРИ МИСЛИВЦІ

(Французька небилиця)

Були собі три мисливці.

Два ходили голі, а на третьому не було ніякої одежі.

У мисливців були три рушниці.

Дві рушниці були незаряджені. У третій не було заряду.

Мисливці вийшли з міста на світанку й пішли далеко, далеко, далеко і ще далі.

Біля лісу вони застрелили трьох зайців і двох із них промазали. А третій заєць од них утік. Вони поклали його у кишеню тому мисливцеві, на якому не було одежі.

— Ой, лишенько! — сказали вони. — Як же ми зваримо того зайця, котрий утік од нас?

І ось три мисливці знову пустилися в дорогу.

Вони йшли далеко, далеко, далеко і ще далі.

Нарешті прийшли до хати без стін, без даху, без дверей, без вікон, без усього.

Три мисливці тричі голосно постукали у двері:

— Тук! Тук! Тук!

Господар, якого не було вдома, відгукнувся:

— Хто там? Чого вам треба?

— Чи не допоможете ви нам? Позичте, будь ласка, горщика, щоб зварити того зайця, котрий утік од нас.

— Ой, лишенько, друзі, у мене є лише троє горнят: у двох вибито дно, а третє вже нікуди не годне!..

Переклад із французької.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Розфіксована промова

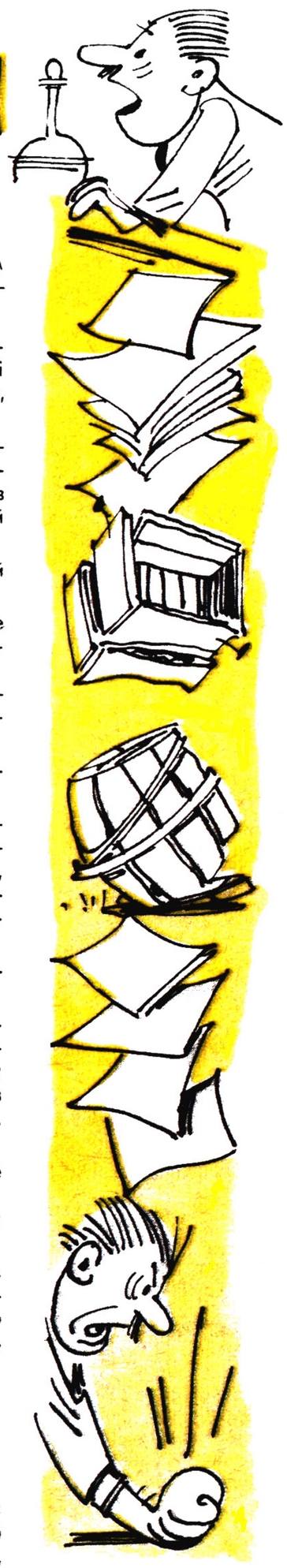

ГУМОРЕСКА

Директор овочевої райбази Семен Семенович Огірок дуже любив виступати з промовами. Яка б нарада не проходила — працівників сільського господарства чи кооператорів, учителів чи бібліотекарів, пожежників чи фізкультурників — він обов'язково брав слово. За це його прозвали «штатним оратором».

Виступав Огірок завжди з фіксованою промовою, розрахованою точно на двадцять хвилин. А після наради з нетерпінням чекав районної газети, щоб побачити серед промовців і своє прізвище. А коли потрапляв у «та інші» — тоді акуратно дописував у газеті й себе.

Всі промови Семена Семеновича, як горобці, були схожі одна на одну. Починалися вони так: «Шановні товариші! Я зовсім сьогодні не збирався виступати...» Після цього давалася схвальна оцінка доповіді, виступів попередніх ораторів. Згадувались визначні події в нашій країні.

Потім Огірок характеризував міжнародне становище. А тоді, злегка самопокритикувавшись, закінчував ящиками, діжкотарою і колорадським жуком.

Своїх виступів Семен Семенович не тільки не писав, а й не читав до самої трибуни. Все це робив головний бухгалтер Мартин Йосипович Капуста.

На цьому грунті між ними виникали інколи суперечки, особливо перед звітом. Заклопотаний головбух невдоволено говорив:

— Семене Семеновичу, і навіщо вам оці фіксовані промови? Тільки папір псую, друкарку завантажую та час гаю на ту писанину.

У відповідь директор сердито сопів і, не підвищуючи голосу, але з притиском запитував:

— Мартине Йосиповичу, скажіть, що вигідніше для вас: писати промови чи заяву: «за власним бажанням»?.. Вам же менше року до пенсії...

І Капуста скорявся.

Інколи в старого бухгалтера з'являлось підступне бажання: «нафіксувати» директору в промову різних дурниць, адже він усе одно все прочитає. Хай би люди посміялись. Але не дозволяла совість і магічні слова: «за власним бажанням».

Так тривало майже півроку. Але, як любив підкреслювати Огірок, всякому овочу — свій час.

Наприкінці року проходила нарада працівників сільського господарства району. Перед цим Семен Семенович наказав Капусті написати таку промову, щоб прогриміла не тільки в районному, а й у обласному масштабі!

...Приміщення Палацу культури переповнене. Після грунтовної доповіді голови райвиконкому про підсумки господарювання за рік Семен Семенович власноручно передав у президію таку записку: «Прошу дати двадцять хвилин для виступу».

Десь після десятого промовця дали йому слово.

Огірок поважно вийшов на трибуну, дістав із червоної папки промову і почав, не відриваючись від тексту:

— Шановні товариші! Я зовсім сьогодні не збирався виступати...

А хтось із зали: «Не збирався, а написав цілий роман...»

Директор не почув репліки і продовжував:

— Але глибока доповідь товариша голови, а також палкі промови попередніх промовців запалили й мене на виступ...

Широко відзначивши й схваливши визначні події в нашій країні, оратор дав характеристику міжнародним відносинам.

Після цього перейшов до овочевої бази. Відзначив досягнення, злегка самопокритикувався і закінчив так:

— Наші успіхи, запевняю, були б набагато кращими, коли б не підвела діжкотара і колорадський жук, який знищує овочі, в тому числі і картоплю!

В залі — смішок. Про щось перешіптувались усміхнені члени президії. Головуючий глянув на годинник, постукав олівцем об графин, нагадуючи, що регламент вичерпався. Та спітнілий Огірок, уп'явшись окулярами в папір, ще голосніше продовжував:

— Шановні товариші! Я зовсім сьогодні не збирався виступати... — і пішов утореваною стежкою...

В залі на деякий час запала настороженa тиша. Потім почувся сміх і репліка: «Та що це він... те ж саме, тільки вже впоперек?».

Та даремно шуміли в залі, а головуючий видзвонював олівцем об графин. Семен Семенович не зліз із трибуни, поки не згадав діжкотару й проклятого колорадського жука...

Оголосили перерву. Головуючий підкликав директора:

— Семене Семеновичу, що ж це ви, замість двадцяти хвилин шарахнули дублетом цілих сорок?..

— Знаєте, ду... дуже захопився...— відповів, заїкаючись, Огірок і залишив нараду.

Прибіг у контору і коршуном налетів на головбуха:

— Ви що, товаришу Капуста, вирішили мені диверсію вчинити?!. Я замовляв промову на двадцять хвилин, а ви накатали на цілих сорок?! Пишіть заяву «за власним бажанням»!— і жбурнув промову на стіл.

Мартин Йосипович тремтячими руками зібрав папери, склав і каже:

— Помилуйте, Семене Семеновичу... Я ж і написав рівно на двадцять хвилин, навіть по секундоміру виміряв... От тільки, поспішаючи, дав вам перший і другий примірник... Ось подивіться...

Огірок глянув, посопів носом і вже тихше промовив:

— То треба ж було написати: «Кі-н-е-ць»!

...Капуста на роботі залишився. А Семен Семенович після того «дублету» більше не виступав. До цього була ще й така причина — хтось пустив поміж люди віршик:

На нараді ми почули
Мудре слово Огірка:
Про капусту, діжкотару
Й колорадського жука!..

А в кулуарах можна було почути: «Ви не знаєте, чому це наш штатний оратор не виступає?» — «Та кажуть, що в нього «промова розфіксувалася»...

Євген КРАВЧЕНКО.

10 СЕКУНД НА РОЗДУМИ

Як ви гадаєте, шановні читачі, які приказки втілено в цих малюнках? Якщо ви за десять секунд не знайдете правильної відповіді, можете розкрити журнал на 14 сторінці й дізнатися, що мав на увазі Перець.

Малюнки С. ГЕРАСИМЧУКА

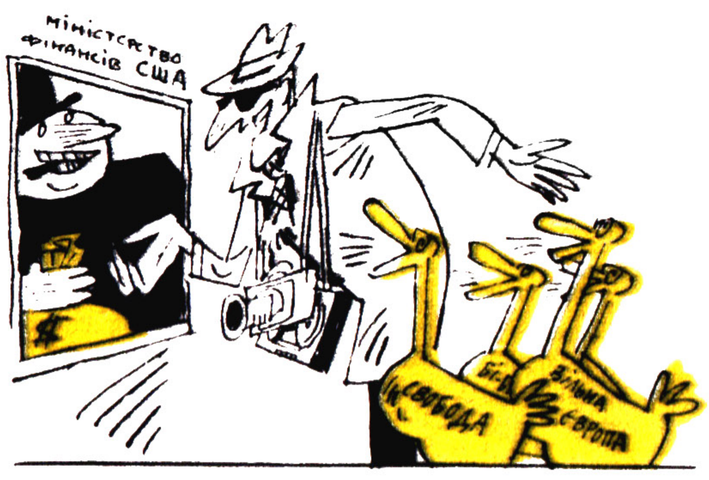

Нотатки про їхні порядки

З ПЕРЕЛЯКУ

Джон Сміт,
солдат новенький у В'єтнамі,
вночі, під час атаки партизанів,
так дременув у тил,
що і не втямив,
де опинивсь,
і все щось тарабанив,
натрапивши на когось у військовім
і кинувшись у ноги землякові.

Той одпихнув його ногою:
— Встаньте!
— Прошу пробачить, пане лейтенанте!
— Не лейтенант я, годі вам торочить.

Солдат у пітьмі протирає очі.
— Не винен я — освітлення погане.
Прошу пробачить, пане капітане!

— Не капітан я! — прошипів той люто.
Солдатові вже язика прикуто.
— Пробачте, пане... пане... и-и...
полковнику!

— Ви — ідіот! Не викидайте коників!
Я — генерал!!! — уже здійняв той крик.

— О боже мій! Як я далеко втік!

Валентин ЛАГОДА.

ПРИПИС ВІКАРІЯ

Збитошних дітей, як відомо, позбавляють солодощів або не пускають гуляти. А от італійських священослужителів, що проштрафилися, залишили... без кіно. Недавно по всіх парафіях столиці Італії був розісланий припис римського вікарія, кардинала Делла Аккуа, яким забороняється священикам відвідувати кіно та інші видовищні заклади без спеціального на те дозволу.

Причина цієї незвичайної єпітимії — скандальна історія з прелатом із церкви святого Клаудіо. На перегляді старого фільму «У джазі тільки дівчата» за участю Мерилін Монро він кидав сороміцькі репліки і був випроваджений із залу.

«Дивна логіка, — обурюється один із римських прелатів, що назвав себе доном Раффаеле. — Якщо уже всі ми повинні спокутувати гріхи одного із наших братів, то варто було б закрити нам доступ і на кладовище, де місяць тому панотець Скарамуцца був заарештований за згвалтування».

Дехто схильний перекладати вину за те, що сталося, на кінозірку Мерилін Монро, яка, мовляв, своїм легковажним поводженням на екрані ввела у гріх прелата із церкви святого Клаудіо. Одначе фільм «У джазі тільки дівчата» — цілком пристойна комедія, особливо якщо порівняти її з деякими фільмами, що демонструються в кінозалах церковних приходів. Коли, наприклад, цензура вилучила із прокату останній фільм Бергмана «Дотик», його спокійнісінько показували в католицькому інституті імені Льва Великого.

(«Джорні», Мілан).

ЗАКОН Є ЗАКОН!

Захисник перевершував усі сподівання, визначені гонораром. Він уже двадцять сім разів заклúкав на допомогу демократію, сорок разів вистрілив у зал словом «гуманність». У захисника розпухли кулаки — так він бив себе в груди, викликаючи з цвинтаря дух традиційних американських свобод. І все це — лише за п'ять хвилин:

— Кого ви зібралися судити? Подивіться, ось перед вами сидить член «Ліги захисту євреїв». Людина, яка діє під гаслом «Захист від чорної загрози і червоної небезпеки», як проголосив лідер, скажу ясніше — фюрер «ліги» Меїр Кахане. Зважте, вперше за три роки існування цієї корисної для американського способу життя організації її представник сидить на цій дерев'яній лаві! Згадайте самі, чого тільки не робили члени «ліги» — та жоден суд, я маю на 'оці суд, який керується принципами вільного світу, — і вухом не повів.

Суддя Лоу з біблійською мудрістю погодився із захисником. «Ви абсолютно праві»,— сказав він захисникові і викликав свідка.

Поліцейський сержант Бернард засвідчив:

— Цей тип виходив із пивнички п'яний, як чіп. Спочатку він розбив лобом скляні двері, а потім схопив потерпілого за рукав, щоб самому не впасти, і відірвав рукав. Я бачив усе так ясно, як зараз бачу вас, пане суддя. Потерпілий стояв поруч зі мною, у нього від поштовху злетіли окуляри. Цей тип намагався ухопитися і за мене, зовнішній вигляд порушника підтвердить вам вірогідність цього факту.

Дійсно, з-під очей підсудного випромінювали фіолетове світло два

здоровезних «ліхтарі». Суддя перевів погляд на інші речові докази. Потріскані скельця окулярів кликали високий суд до захисту зневаженої справедливості.

— Нікому не дано порушувати американські закони,— пророк суддя.

Він меланхолійно погортав карний кодекс:

— Злочини, подібні до тих, що уже мали місце, тобто вибух бомби у приміщенні, зайнятому під радянську установу, обстріл будинку постійного представництва СРСР при ООН, кваліфікуються, як «підпал першого ступеня». Ув'язнення до двадцяти п'яти років. У відповідності з законом про контроль над організованою злочинністю навіть спроба вчинити вибух у приміщенні, а також на транспорті карається ув'язненням до десяти років.

— Але ж моєму клієнтові інкримінують не це! — підхопився захисник.

— Теж правда,— знову з біблійською мудрістю погодився суддя.— Але ваша робота, пане захисник, була б значно полегшена, якби підсудному були інкриміновані саме названі мною дії. За ці дії у нас, у Сполучених Штатах, членів «ліги» до відповідальності не притягають. Я вважаю, що це розумно. Хіба ж можна ущемляти патріотичні поривання! Боронь боже! Але псувати одяг звичайному середньому американцеві!?.

— Я завжди стояв на сторожі закону,— урочисто закінчив суддя Лоу. — Якби ви, молодий чоловіче, порішили якогось червоного іноземця або розтрощили вибухівкою будинок якого-небудь соціалістичного представництва — суд не мав би до вас претензій. Але у даному випадку... Закон є закон.

Е. РИБАЛЬЧИК.

Народні усмішки

ОБІЦЯНКИ ДОТРИМАВ

— Ти обіцяв мені, що під час роботи не будеш курити.
— Так, але ж коли я курю, тоді перестаю робити.

Повідомив І. ПАВЛЕНКО з с. Довжанки Тернопільського району Тернопільської області.

ХІБА ТАК РІДКО!

Чоловік сказав дружині:
— Ти буваєш ніжною зі мною лише тоді, коли тобі потрібні гроші!
— А хіба це буває так рідко? — запитала дружина.

Повідомив Я. В ЗУБ'ЯК з с. Ямниць Івано-Франківського району Івано-Франківської області.

ТУТ НЕ БАЗАР

Бідний селянин хрестить восьму дитину і торгується з попом:
— Батюшко, досить вам і трьох курок.
— Сину мій, я сказав п'ять...
— Батюшко...
— Сину мій, тут не базар, а церква, тому торгуватися не будемо — скільки сказав, стільки і давай.
Та ось після хрестин селянин дає попові за його труди тільки одну курку.
— Сину мій, я ж сказав п'ять...
— Ну, батюшко, тут не базар, а церква, торгуватися не будемо — скільки даю, стільки й беріть...

Повідомив І. Г. ДУБ із с. Ромазани Ришканського району Молдавської РСР.

СКАЖІТЬ МЕНІ...

П'яний просунув уночі голову в чуже відчинене вікно:
— Люди, прокиньтесь, скажіть мені: де я і хто я?

Повідомив Р. О. ШИХАНОВ з м. Києва.

ЯК ІВАН СТАРОСТУ ПРОВЧИВ

Колись в одному селі жив скупий староста. Внадився він їздити з Іваном до міста, бо шкодував своїх коней. Іванові це дуже набридло.
Одного разу, їдучи з старостою до міста, Іван і каже:
— Яке у мене горе, пане старосто...
— Що таке, Іване?
— Та на тому тижні мене покусав скажений собака.
Після цих слів староста відсунувся на край воза. А коли переїжджали вбрід річку, Іван тільки:
— Гав!
А староста — стриб у воду. Вискочив на берег весь мокрий і каже:
— От Іван, знайшов де казитись...
Після цього більше з Іваном не їздив.

Повідомив В. І. БРЕДИХІН з м. Костянтинівки Донецької області.

САТИРА О. Г. КОЗЮРЕНКА

Олександру Григоровичу Козюренкові — знаменитому нашому художнику-карикатуристу — оце було б 80 років. Тринадцять років його вже нема серед нас. Після смерті Остапа Вишні — це була найтяжча втрата для українського гумору. До останніх своїх днів Олександр Григорович був творчо-молодим, невтомним, талановитим митцем. Скільки прекрасних карикатур він міг би ще створити для «Перця», якому віддав кращі пориви своєї благородної душі! Та не судилося...

Втішає нас сьогодні одне: його карикатури не старіють, не втрачають своєї актуальності, свіжості та бойовитості. Вони ще довго, довго будуть грізною зброєю у боротьбі з ворожою нам ідеологією.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПАЦЮК

Пацюк з'їв і знову роззявив рота, і вареник... помандрував за першим. А його тільки й роботи було, що жувати та ковтати.

М. ГОГОЛЬ. «Ніч перед різдвом».

Чатує.

Дійна корова жовтої преси.

О. КОЗЮРЕНКО.
Дружній шарж КУКРИНІКСИ.

КАРТОТЕКА БИТИХ

Перся з петлюрівським тризубом

А залишився тризубим...

ОБЛИЧЧЯ КОЛОНІАЛІЗМУ

старого...

...і новомодного.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Якщо хочеш мати уяву про Венецію, приїжджай до нас — у м. Олевськ.

От, може, й подумаєш: де Крим, де Рим, а де попова груша! Що може бути спільного між славнозвісною італійською Венецією і звичайним поліським Олевськом?!

А спільне є. Правда, про весь Олевськ цього не скажемо, а от ми, мешканці будинків №№ 40, 42, 44 та 46 по вул. Набережній, почуваємо себе, як у Венеції. Ось послухай.

У 1970—71 роках по Набережній проклали шосе. Для цього зробили насип. І відгородили ним від річки Уборті джерельну криничку із витоком. При цьому мудрагелі із міжколгоспбуду, очолюваного т. Добровольським, не зробили (та й не збираються робити) лотків для стоку тієї джерельної води в Уборть. І тепер у нас — своя Венеція. Кругом вода — на городах, у садках, навколо будинків і під будинками.

Кажуть, начебто Венеції загибель загрожує — будинки псуються, осідають. Не знаємо, як у них там справа повернеться, а наші будинки, якщо нічого не зміниться, невдовзі маком сядуть.

Допоможи, Перче. Бо не з руки нам серед земляків-олевців якимись венеціанцями ходити. Чужа слава нам не потрібна. Так само, як і власне лихо.

М. ЛИПЕЙ,
майстер Олевського відділення «Сільгосптехніки», а заодно і мешканець будинку № 46 по вулиці Набережній.

Житомирська область.

І що воно за розкіш — оті замінники! Важко уявити, як би ми без них обходилися.

Купила я оце недавно кухонний гарнітур Рафалівської (Ровенська область) меблевої фабрики. Почала вставляти у дверцята пластмасові ручки, а вони — короткі. Що робити?

— А ти, — радить мені сусідка, — зроби так, як я зробила: ручки викинула, а в дірочки просунула дротинки.

Послухалася доброї поради — і вийшло чудово.

Коли дійшло до поличок для посуду, то й тут знадобилася добра сусідчина порада.

— А ти, — сказала вона, — не дуже поспішай із своїми тарілками, а то матимеш, як і я, самі лише черепки. Ти спершу торкни ті полички пальцем.

Торкнула одну, а вона зразу ж поповзла униз. Тоді я замість тарілок поклала на полички етикетки, що були наклеєні на моєму кухонному гарнітурі. Вийшло непогано. Вагу етикеток полички витримують, хоч крім назви виробу та його ціни, на етикетках красується ще й клеймо фабричного відділу технічного контролю.

В. ШКОЛЬНИК.

м. Олександрія
Кіровоградської області.

ДЕСЯТЬ СЕКУНД НА РОЗДУМИ

Відповіді:

Як молодим бував, то сорок вареників з'їдав, а тепер хамелю-хамелю і насилу п'ятдесят умелю.

—

Дайте мені та ще й моїм дітям.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

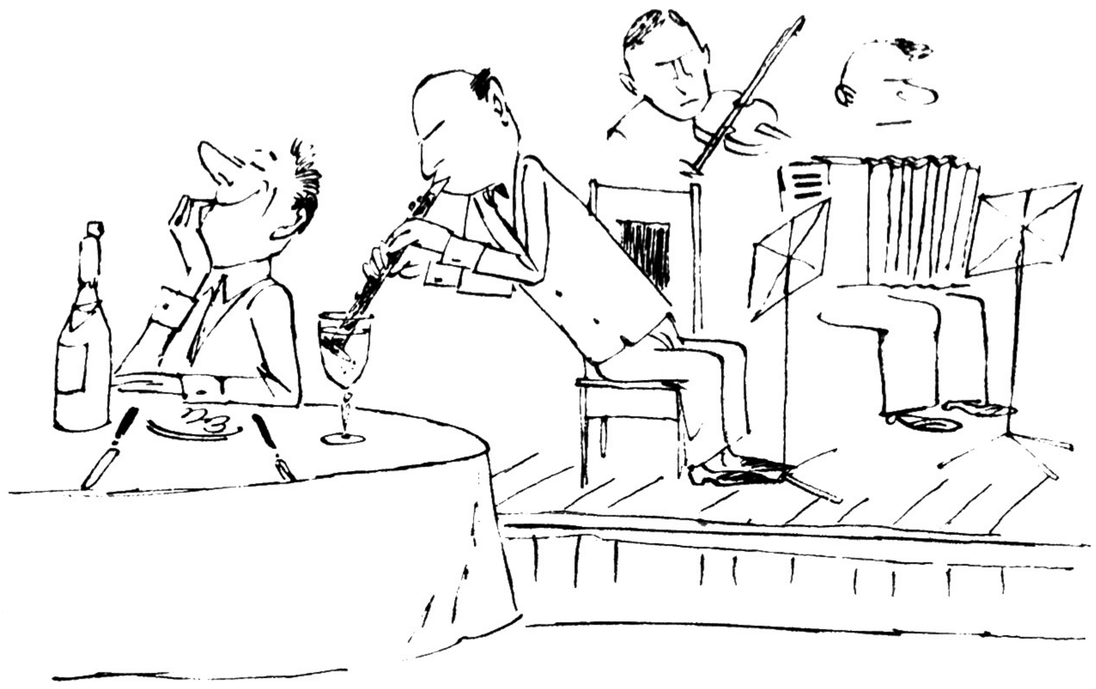

Без слів.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

Із циклу «2×2=?»

Олександр ЛЕВАДА. ФАУСТ І ЧЕРНЕЦЬ

Юрій ІВАКІН

Кабінет заслуженого діяча науки й техніки Ярослава (він же Фауст). У кімнаті двоє — Ярослав і робот Механтроп. Згодом з'являється Мефістофель у виглядіченця.

Ярослав

Збагнувши діалектики закони,
озброєний світоглядом ясним,
оволодівши методом пізнання,
засвоївши критично культурну
спадщину минулого,
натхненний передовою ідеєю служіння
правді,
звіряючи філософеми практичним
досвідом життя,
відкрив я істину, що двічі два — чотири!
Цю істину я подарую людству.
Що скажеш, Механтропе?

Механтроп
(наспівує)

Ма-те-ма-ти-ка, кі-бер-не-ти-ка,
двічі два — вся суть єства...

Входить чернець. Від нього смердить брудною білизною й ідейним маразмом.

Ярослав
(здивовано)

Чого тобі, ченцю, від мене треба?

Чернець

Зречися істини!

Ярослав
(гордо)

Ніколи не зречуся!

Чернець

Кажу тобі — зречися!

Ярослав
(уперто)

Нізащо в світі!
Хай знають всі, що двічі два — чотири!
що множене і множник помирають,
здобуток породивши.
Бо істина народжується в муках.
І в цьому — таїна буття,
яку розкрив я, мов консервів банку,
ножем пізнання.

Чернець
(гнівно)

Супостате! Розкрив ти божу таїну!
Анафема тобі! Цероз в печінку!
Три інфаркти в серце!

Ярослав

Анафема? Ха-ха! Немає бога...

Чернець

Ні, є!

Ярослав
(авторитетно)

Немає.

Чернець
(благально)

Повір у бога і зречися правди,
І я ім'ям господнім гарантую
твоїй душі путівку в рай по смерті!..

Ярослав

Не спокушай, не вийде. Аферисте!
Путівками у рай ти спекулюєш...
Смердить од тебе фідеїзмом. Геть!
Он — біг, а он — поріг.
(широко розчиняє двері).
Жени його мій вірний Механтропе!

Механтроп

Кого, учителю? В кімнаті ти та я.

Ярослав

Тьфу! Щось мені привиділось мерзенне...
(поринає в задуму)

Механтроп
(наспівує)

Оселилася сова
мудрості в квартирі.
Двічі два, двічі два,
двічі два — чотири!..

Завіса.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Про нас, працівників, не турбуйтесь: усі бадьорі, веселі, здорові...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

З ЖИТТЯ ЗНАМЕНИТОГО ДЕТЕКТИВА НИТОЧКИ.

РУКОПИС ПОВЕРТАЄТЬСЯ

ДЕТЕКТИВ З ПЕРЦЕМ

РОЗДІЛ І
КОЛИ ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ ДВОЄ...

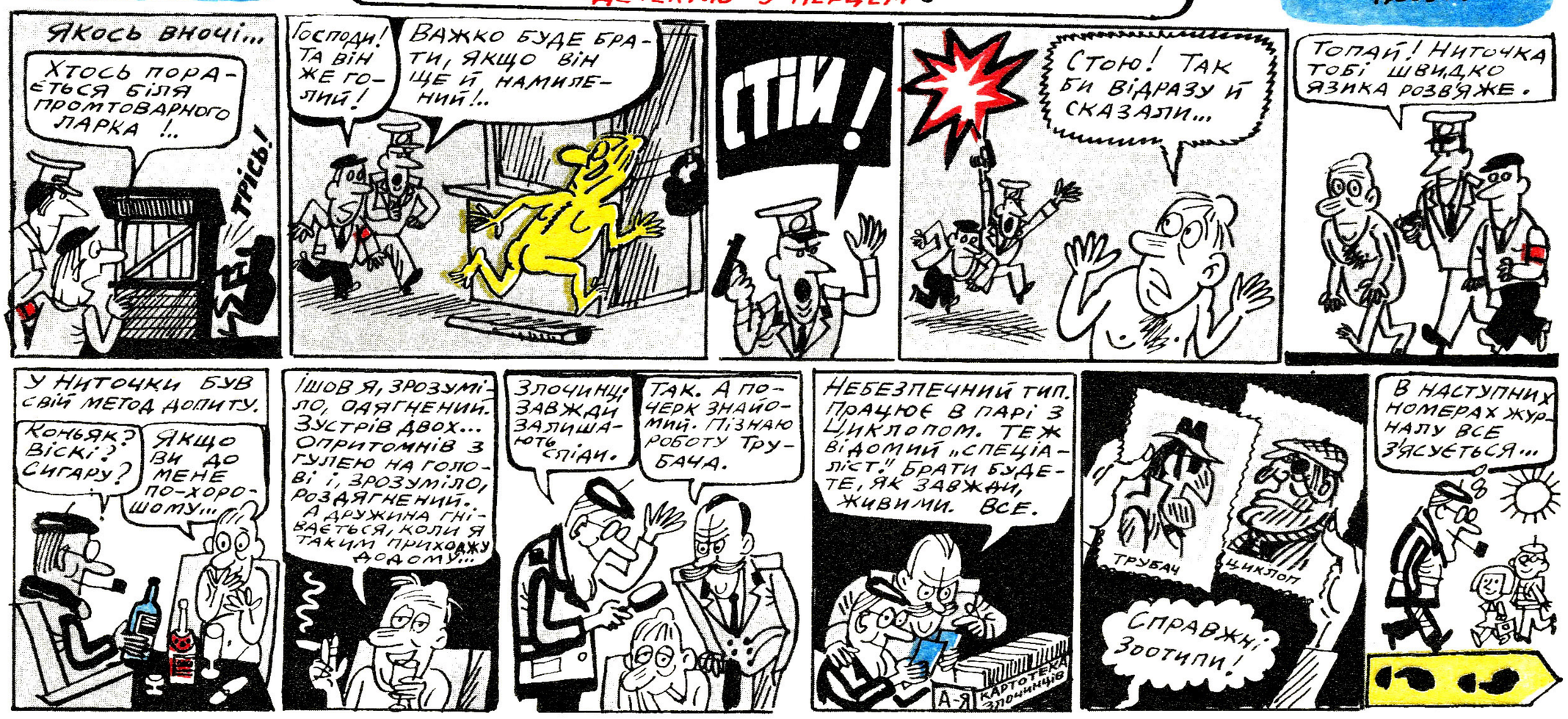

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ До редакції надійшов сигнал про те, що у Бобровицькому районі діють безкарно браконьєри.

Голова Чернігівської обласної ради Українського товариства мисливців та рибалок тов. Корецький повідомив редакцію, що боротьбу з браконьєрами значно посилено. У Бобровицькому районі затримано 12 порушників. Справи на трьох із них передано до суду.

Крім того, в осіб, що не мають членських квитків на право полювання, вилучено 28 рушниць.

★ Колгоспники села Пустовіти (Київщина) написали Перцеві листа про те, що у них тривалий час мовчить радіо, а їхні звертання до працівників зв'язку залишаються без наслідків.

Як повідомив секретар Миронівського райкому КП України тов. Тонкошкур, такий факт дійсно мав місце.

Тепер пошкодження ліквідовано, всі радіоточки працюють нормально.

★ У 22-му номері журналу за 1971 рік було вміщено замітку «Спускайтеся на дно!» про те, що у колгоспі «Перемога» (Прилуцький район) рік тому вода прорвала греблю колгоспного ставка. Ставок висох, а правління колгоспу і гадки не має його відновити.

Чернігівське обласне управління сільського господарства розглянуло замітку і критику Перця визнало справедливою.

Для ремонту греблі вже виготовлено необхідну документацію і виділено кошти у сумі 15.000 крб. Роботи по відновленню ставка планується закінчити в III кварталі 1972 року.

★ На обкладинці «Перця» № 22 було вміщено карикатуру художника В. Зелінського про відсутність у продажу підтяжок.

Заступник міністра легкої промисловості УРСР тов. Кондаков повідомив редакцію, що організацію випуску підтяжок доручено Київській текстильно-галантерейній фабриці.

Уже цього року їх буде виготовлено 200 тис. штук. У наступні роки виробництво підтяжок збільшиться.

ПИСАР ПИШЕ, ЩЕ Й МАЛЮЄ

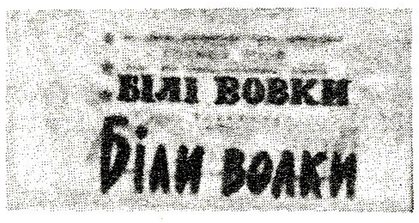

Живе він, писар отой, живе-поживає і трудиться невтомно.

Так, на одному із магазинів міста Новомиргорода у Кіровоградській області для широких мас постійно експонується отакий його витвір (фото № 1).

Незважаючи на вивіску, в цьому магазині нікому ще не пощастило придбати хоча б одного мисливця чи рибалку...

Особливо старається наш писар у галузі кінореклами. Тут він іде на все, щоб привернути увагу глядача до наймасовішого виду мистецтва.

У Білій Церкві, наприклад, мобілізувавши свою безграмотність, виправив кінорекламу (фото № 2).

Результат цих мовних вправ красувався на рекламному щиті міського кінотеатру ім. Т. Г. Шевченка і, звичайно, привернув увагу публіки.

Щоб заінтригувати кінолюбителів села Старичі, що на Львівщині, вигадливий писака не обмежився збитим: «до 16-ти років».

Такого ще не бувало, щоб телепередач у кіно не пускали (як не було й того, щоб їх хтось впустити туди примудрився). І глядача це, безумовно, зацікавило (фото № 3).

У славній Полтаві з-під писаревого квача з'явилося на світ білий таке творіння (фото № 4).

А увагу громади села Верхній-Бистрий на Закарпатті привернув такою кінорекламою (фото № 5).

Що воно за одно оті «премэры», так і залишилося секретом.

Зате ж із своєї безграмотності невгамовний писар секрету не робить. Навіть навпаки — рекламує її, де тільки вдасться. По руках же за це, слава богу, ніхто не б'є.

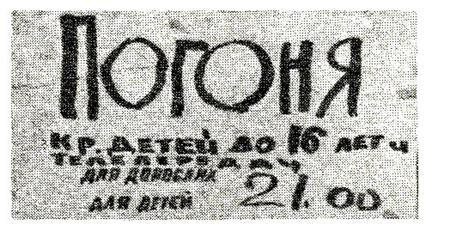

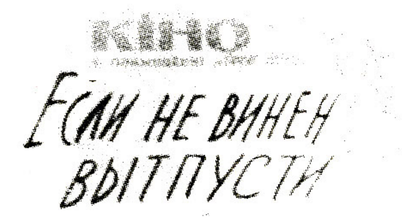

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 9 (883), (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 3. IV. 1972 р. Підписано до друку 15. IV. 1972 р. БФ 10693. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01799. Тираж 2 370 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

— Сонгмі, Мікхе... що б його ще на згадку залишити?

У Харкові відкривається виставка політичної карикатури художника М. Литвина. Подаємо тут кілька карикатур із цієї виставки.

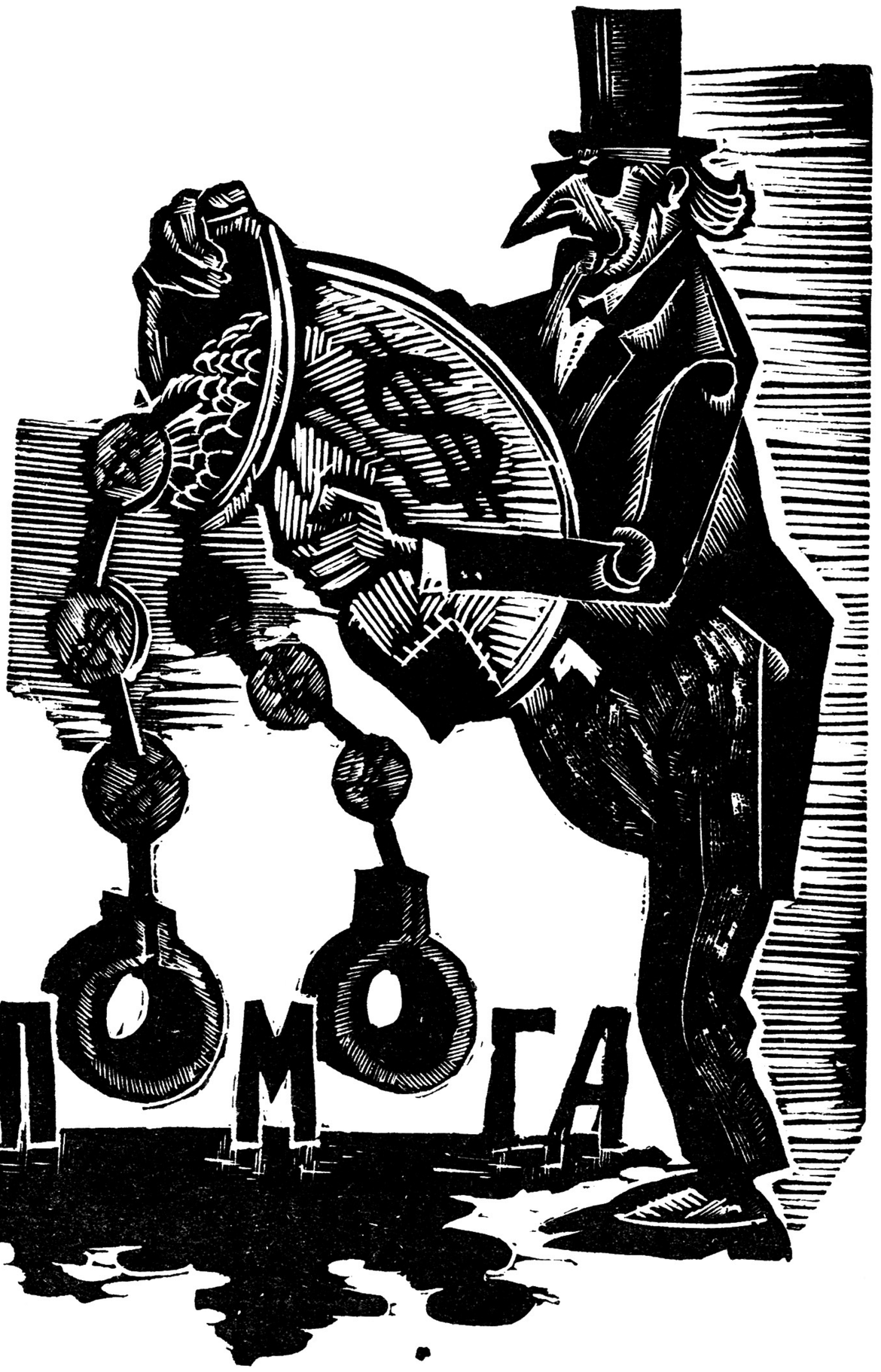

Долари в кредит.

Вигнав на пашу.

Наводить тінь.